

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2016 r.

sprawy **M. M.**

syna J. i J. z domu N.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk, art. 292 § 1 kk,

i **D. N.**

syna Z. i K. z domu W.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk, art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 18 sierpnia 2015 r. sygnatura akt III K 188/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla zawarte w punkcie X części dyspozytywnej oparte na przepisie art. 46 § 1 kk orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. K. po 1500 złotych tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2015 r. (sygn.akt III K 188/14 Sąd Rejonowy w Wałbrzychu) po rozpoznaniu sprawy D. N. oskarżonego o to, że :

I. w dniu 5 marca 2012r w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. M., po pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych, dostał się do wnętrza samochodu marki B. (...), nr rej. (...) o wartości 19500 zł., po czym dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę M.K. (1), tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

II. w okresie od 30 do 31 marca 2012 r. w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. M., z samochodu marki M., nr rej. (...), zabrał w celu przywłaszczenia cztery felgi aluminiowe marki M. z czterema oponami marki U., czym spowodował straty o łącznej wartości 1800 zł., na szkodę G. R., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

i M. M. oskarżonego o to, że:

III. w okresie od 30 do 31 marca 2012 r. w W., woj. (...), z samochodu marki M., nr rej. (...), zabrał w celu przywłaszczenia cztery felgi aluminiowe marki M. wraz z oponami marki U., czym spowodował straty o łącznej wartości 1800 zł. na szkodę G. R., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

IV. w dniu 5 marca 2012 r. w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. N., po pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych dostał się do wnętrza samochodu marki B. (...), nr rej. (...) o wartości 19500 zł., po czym dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę M.K. (1), tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

V. w marcu 2012 r. w W., woj. (...), nabył telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 2500 zł., o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę B. S., tj. o czyn z art. 292 § 1 k.k.,

D. N. i M. M. uznali za winnych tego, że w dniu 5 marca 2012 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu, po pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych uprzednio zabranym użytkownikowi samochodu kluczem, dostali się do wnętrza cudzego samochodu osobowego marki B. (...) (nr rej. (...)) o wartości 19 500 złotych, po czym dokonali jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę M. K., to jest za winnych popełnienia występku z art. 279 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 279 § 1 k.k., wymierza im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności,

D. N. i M. M. uznali za winnych tego, że nocy z 30 na 31 marca 2012 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu, przywłaszczyli sobie znalezione, cudze rzeczy ruchome: cztery felgi aluminiowe marki M. wraz z oponami marki U. o łącznej wartości 1800 złotych, stanowiące własność G. R., to jest za winnych popełnienia występku z art. 284 § 1 i § 3 k.k. i za to, na podstawie art. 284 § 3 k.k., wymierzył im kary po 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności.

M. M. uznali za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, to jest za winnego popełnienia występku z art. 292 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 292 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone D. N. i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone M. M. i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesiące pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej wobec D. N. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch).

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej wobec M. M. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch).

Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał M. M. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał D. N. i M. M. do naprawienia części szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie I części dyspozytywnej wyroku poprzez zapłatę na rzecz M. K., przez każdego z nich, po 4500 (cztery tysiące pięćset) złotych, w terminie jednego roku licząc od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od D. N. i M. M. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt II części dyspozytywnej wyroku, poprzez zapłatę przez każdego z nich na rzecz G. R. 750 (siedemset pięćdziesiąt) złotych.

Apelacje od wyżej opisanego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych D. N. i M. M..

Obrońca oskarżonego D. N. na podstawie art. 438 pkt 2 kpk zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

1) Art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 5§1 i §2 kpk w zw. z art. 424§2 kpk polegające na wewnątrznie sprzecznym przyjęciu, że zaboru pojazdu dokonał D. N., w sytuacji gdy Sąd ocenił, że to M. M. został uwieczniony na zapisie monitoringu jako osoba dokonująca zaboru pojazdu z parkingu przed szkołą,

2) Art. 410 kpk poprzez pominięcie materiału dowodowego sprawy w postaci wyjaśnień oskarżonych D. N. i M. M., z których wynika, że wbrew treści notatki urzędowej policji D. N. żadnych informacji o rzekomym przekazaniu mu kluczyka do pojazdu przez M. M. funkcjonariuszom policji nie udzielał, a M. M. wyjaśnił, że żadnego kluczyka nie zabierał ze schowka pojazdu użytkowanego przez M.K. (1) i nie przekazywał D. N.,

3) Art. 4 kpk i art. 9 kpk poprzez zaniechanie zwrócenia się do Ministerstwa Sprawiedliwości o informację o przepisach i wykładni prawa niemieckiego na okoliczność ustalenia, że handel używanymi pojazdami na terenie Niemiec odbywa się bez sporządzania umów, a przeniesienie własności jest czynnością realną i abstrakcyjną,

4) Art. 174 kpk poprzez zastąpienie treści wyjaśnień oskarżonych treścią notatki urzędowej policji poprzez przyjęcie, za treścią notatki, że D. N. powiedział funkcjonariuszom, że kluczyk do pojazdu B. otrzymał od M. M. w sytuacji gdy oskarżony jednoznacznie zeznał, że takowych informacji funkcjonariuszom nie udzielał, a M. M. wyjaśnił, że żadnego kluczyka do pojazdu B. nie przekazywał D. N., ani też, że nie zabrał tego pojazdu,

5) 7 kpk w zw. z art. 424§2 kpk poprzez nie wyjaśnienie z jakich przyczyn sąd uznał, że D. N. miał udział w przywłaszczeniu kół na szkodę G. R.,

6) Naruszenie art. 46§1 kk poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz G. R., w sytuacji gdy G. R. wszystkie koła odzyskał, a zniszczenia jego pojazdu, stanowiąc podstawę żądania kwoty 18000 zł nie pozostają w związku przyczynowo-skutkowym z zachowaniem przypisanym oskarżonemu.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego D. N. od obu postawionych mu zarzutów.

Obrońca oskarżonego M. M. na podstawie art. 438 pkt 2 kpk zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

- art.174 kpk poprzez czynienie ustaleń faktycznych co do tego, że oskarżony D. N. miał przekazać funkcjonariuszowi policji R. B., informację, że to oskarżony M. M. pozyskał klucz od samochodu m-ki B., którego można było użyć do kradzieży pojazdu i poprzez to obaj oskarżeni weszli w porozumienie aby takiego czynu dokonał i „zarobić parę groszy”, w sytuacji gdy, poczynienie tych ustaleń na podstawie notatki urzędowej policji jak i zeznań przesłuchanego w sprawie funkcjonariusza policji R. B. jest sprzeczne z wyjaśnieniami jaki złożyli oskarżeni na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r., a tym samym z uwagi na złożenie wyjaśnień przez oskarżonych co do okoliczności jakich miała dotyczyć przedmiotowa notatka urzędowa jak i zeznania w/w świadka nie mogą stanowić dowodu w sprawie,

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę dowodów polegającą na przyjęciu, że oskarżony M. M. wszedł w posiadanie zapasowego kluczyka do auta pokrzywdzonego M. K. przed dokonaniem kradzieży z dnia 5 marca 2012 r. czemu przeczy zachowanie sprawy przestępstwa wskazującego na trudność i długotrwałość w sforsowaniu zabezpieczeń pojazdu w postaci drzwi wejściowych, a z uwagi na nie ustalenie, czy oskarżeni są osobami prawo, czy lewo ręcznymi nie można uznać, że tylko z uwagi na „nie wygodną” pozycje sprawcy włamania do pojazdu, czynność ta trwała dużo dłużej niż powinna w sytuacji, gdy faktycznie sprawca kradzieży z włamaniem do pojazdu pokrzywdzonego dysponował kluczem umożliwiającym jego niezwłoczne uruchomienie,

- art.7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę dowodów polegającą na przyjęciu, że oskarżony M. M. mógł dokonać otwarcia zabezpieczeń pojazdu i następnie jego kradzieży w sytuacji gdy, był on osoba znaną w szkole jak i znany był pojazd pokrzywdzonego, a w szczególności to, że pojazdem tym poruszał się M. K. co powodowałoby, że oskarżony M. M. narażał się na przypadkowe rozpoznanie przez przypadkowych uczniów, nauczycieli, woźnego, sprzątaczkę itp., w szczególności uwzględniając długość pozostawiania sprawy bezpośrednio na miejscu jeszcze przed dokonaniem kradzieży auta,

- art. 5§2 kpk w zw. z art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez dowolne ustalenie, że M. M. wszedł w posiadanie kluczyka zapasowego do pojazdu pokrzywdzonego na kilka dni przed kradzieżą w dniu 5 marca 2012 r. po pozostawieniu go samego w aucie należącym do pokrzywdzonego przez jego syna M.K. (1)podczas dokonywania opłat w Urzędzie Skarbowym przy jednoczesnym niemożliwym do ustalenia czasookresu jaki minął od tego kiedy pokrzywdzony lub jego syn, ostatni raz przed kradzieżą widzieli, czy w schowku pojazdu znajduje się zapasowy kluczyk do auta,

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę zeznań świadka M. K. (1)i pominięcie, że po postawieniu zarzutów oskarżonemu M. M. chcąc przedstawić oskarżonego w negatywnym świetle twierdził, iż tylko i wyłącznie oskarżony M. M. jeździł skradzionym pojazdem marki B. (...) o nr rej. (...) jako jego pasażer, czemu przeczy zeznania świadka P. W., który na rozprawie w dniu 14 czerwca 2013 r. zeznał, że autem tym jako pasażerowie jeździło bardzo dużo osób zarówno z klasy M. K. (1)jak i z poza niej, w tej sytuacji przyjęcie przez Sąd , że tylko M. M. cieszył się szczególnymi względami M.K. (1)i sam pozostawał w jego samochodzie jest nieuzasadnione, a dodatkowo Sąd nie uwzględnił, że oskarżony M. M. zerwał kontakty towarzyskie z M. K. nie po kradzieży auta, a dopiero po upływie ok. 1 m-ca od kradzieży, tj. od czasu kiedy M. K. zaczął wskazywać oskarżonego M. M. jako sprawcę kradzieży,

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę dowodów dokonaną z pominięciem ustalenia istotnej okoliczności wskazującej na brak prawnie relewantnego motywu jakim miałby kierować się oskarżony M. M. przy dokonaniu zarzuconego mu czynu z art. 279§1 kk w sytuacji gdy, postępowanie przygotowawcze jak i sądowe nie wykazało, aby miał on uzyskać jakąkolwiek korzyść majątkową z popełniania zarzuconego mu czynu, a niezbędną w celu realizacji znamienia przywłaszczenia,

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 46§1 kk poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego M. M. na rzecz G. R. poprzez zapłatę kwoty 750 zł w sytuacji, gdy Sąd uznał, że oskarżony może odpowiadać za czyn spenalizowany w treści art. 284§3 kk, a tym samym wobec odebrania od funkcjonariuszy policji przez pokrzywdzonego kół od jego pojazdu szkoda jaką swoim czynem miał wyrządzić oskarżony został w całości naprawiona.

Mając na uwadze powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego M. M. od zarzuconych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje nie są zasadne (z wyjątkiem zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego M. M. dotyczącego orzeczenia na podstawie art. 46§1 kk obowiązku naprawienia szkody rzecz G. R. poprzez zapłatę kwoty 750 zł).

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód, w którym sąd rejonowy poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności czyni zadość wspomnianym zarzutom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł także sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można zarzucić im dowolności.

Sąd okręgowy w pełni przychylił się do wywodów sądu I instancji zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie znajdując podstaw do ich kwestionowania.

Obie apelacje sprowadzają się do polemiki z ustaleniami sądu rejonowego, nie zawierają argumentów mogących skutecznie podważyć trafność toku rozumowania tegoż sądu przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Jedynym uchybieniem sądu I instancji dotyczy orzeczenia zawartego w punkcie X części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku – opartego na przepisie art. 46§1 kk obowiązku naprawienia szkody na rzecz G. R. w sytuacji gdy G. R. odzyskał w całości koła stanowiące przedmiot przestępstwa dokonanego na jego szkodę, co wynika z jego zeznań; powyższa okoliczność skutkowałą uchYLENIEM wspomnianego orzeczenia.

Kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonym czynów nie budzi zastrzeżeń.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania kary wymierzonych oskarżonym za poszczególne czyny jak i orzeczonych kar łącznych za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4) kpk.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 624§1 kpk i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (z uwagi na sytuację materialną oskarżonych).